

rên đời làm gì tồn tại một nơi không có khổ đau, càng không tồn tại một thế giới thần tiên chỉ có vui sướng như chốn Bồng Lai. Chẳng có loại quả phép nào khiến người ăn no nê mãi mãi, cũng không có loại cỏ nào có thể giúp con người ta hồi sinh. Có bát cơm nào không bao giờ vơi, chén rượu nào chẳng bao giờ cạn. Con người ta cũng chẳng thể trẻ mãi không già. Tất cả chỉ là ảo ảnh về những hạnh phúc hoang đường, không có thực mà con người vẽ nên khi đã nếm trải đủ thứ trên thế gian. Vậy liệu hạnh phúc thật sự có tồn tại không?

Sự bất tử của chốn Bồng Lai đâu phải tự nhiên mà có. Người dân nơi đây vẫn luôn mỉm cười từ khi sinh ra cho đến khi về lại đất mẹ. Khi Trời giáng xuống đau buồn, họ sẽ che mặt lại cho đến khi nỗi buồn tan biến. Con người có thể không trường thọ bất lão, nhưng chắc chắn sẽ giữ được sự trẻ trung và trái tim thuần khiết, sáng trong mỗi lần tâm bớt đi một sự tà ác. Cơm canh mặn mà, của cải sung túc cũng chẳng thể quý giá được như nỗi niềm yêu thương, tin tưởng lẫn nhau giữa người với người. Khi con tim đã nhẹ nhõm như hồn chim và vạn sự không còn gì khuất tất, chỉ còn lại những điều dung dị, xinh đẹp trong cuộc sống và tình cảm dạt dào giữa anh em, bạn bè, đó là lúc hạnh phúc đã tìm đến bạn lúc nào chẳng hay.